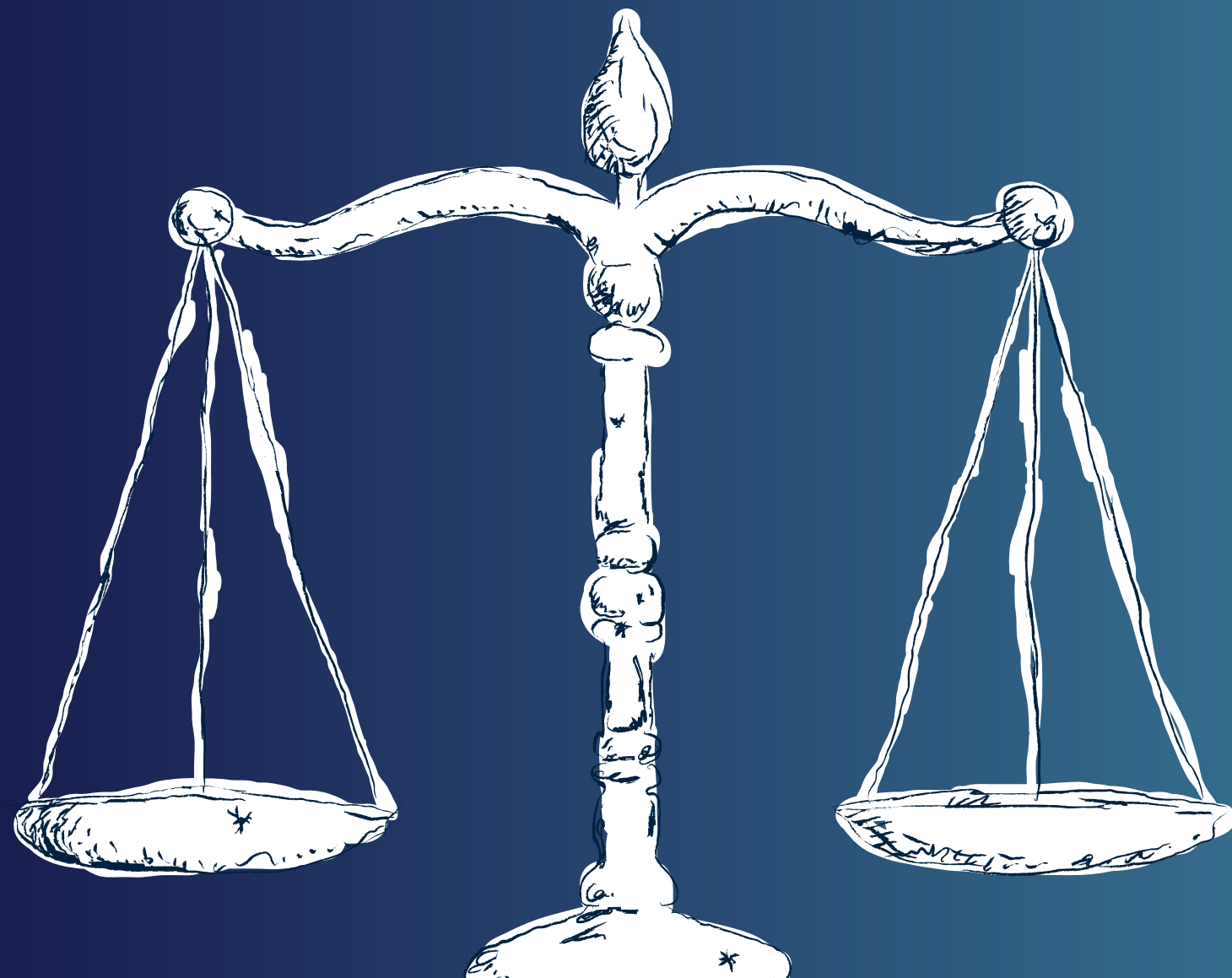

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

Legiferarea nediscriminării

Proiect:

**COMPETENTE - Cheia progresului
durabil al angajaților**

SMIS 312752

PEO/78/PEO_P9/OP4/ESO4.7/PEO_A36

1. JOBSCHOOL
CENTRU EDUCAȚIONAL

GO TO JOB SCHOOL

**FPIM M
BRAȘOV**

Proiect cofinanțat din FSE+

**Legislatie si reguli care
protejeaza drepturile
individuale legate de
nediscriminare**

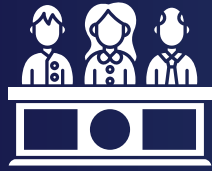
Legiferarea nediscriminarii la nivel UE

Carta drepturilor fundamentale UE

**Legiferarea nediscriminarii la nivel
national**

Legiferarea nediscriminării la nivel UE

Protecția europeană împotriva discriminării a evoluat în cadrul a două sisteme cu origini separate în ce privește momentul și motivele pentru care au fost create :

- 01** **Convenția Europeană pentru Drepturile Omului (CEaDO)** (1950), care derivă din Declarația Universală a Drepturilor Omului a ONU
- 02** Prevederile non-discriminare din tratatele Uniunii Europene detaliate în **Directivile Europene** (începând cu 1975)

Scurt istoric

Tratatele inițiale ale UE nu conțineau nicio referință la drepturile omului sau la protecția acestora. Tratatul inițial de constituire a CEE din 1957 cuprindea o singură dispoziție prin care se interzicea discriminarea pe criterii de sex în contextul ocupării forței de muncă.

Au început să apară ulterior în fața Curții Europene de Justiție (CEJ) cauze cu privire la încălcări ale drepturilor omului ca urmare a dreptului comunitar.

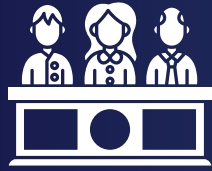
Au apărut revizuirile ulterioare ale Tratatelor; demnitatea umană, libertatea, nediscriminarea, egalitatea și respectarea drepturilor omului au devenit valori fundamentale ale Uniunii.

Legislația UE s-a completat cu reglementări privind o arie mai largă de drepturi recunoscute cetățenilor (cum este cazul *Cartei drepturilor fundamentale a UE*) și cu măsuri adiacente necesare pentru respectarea acestora de către statele membre.

Conform art.2 din Tratatul privind UE, principiul nediscriminării este una dintre valorile fundamentale ale Uniunii.

Convenția Europeană pentru Drepturile Omului (CEaDO) și jurisprudența **Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO)** au o semnificație aparte, fiind principala sursă de inspirație în materie de standarde internaționale în domeniul drepturilor omului și principalul recurs atunci când instanțele naționale nu dau satisfacție clienților lor.

Legiferarea nediscriminării la nivel UE

Scurt istoric

Toate statele membre au aderat la Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEaDO).

Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEaDO) stabilește obligația juridică a tuturor statelor aderante de a garanta o listă a drepturilor omului pentru toți cei care se afla sub jurisdicția sa.

În jurisprudența proprie, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) și Comitetul European pentru Drepturi Sociale (ECSR) fac trimitere la legislația UE și la jurisprudența Curții de Justiție a UE.

Legea UE privind combaterea discriminării a fost până în 2000 limitată doar la o dispoziție care interzicea discriminarea pe motive de sex în ocuparea forței de muncă.

Combaterea discriminării a evoluat considerabil în timp și au fost incluse domenii noi, precum pensiile, sarcina și sistemele obligatorii de securitate socială.

Când a intrat în vigoare Tratatul de la Amsterdam în 1999, UE a dobândit capacitatea de a lua măsuri pentru a combate discriminarea pe o gamă largă de motive. Această competență a dus la introducerea de noi directive privind egalitatea, precum și revizuirea dispozițiilor existente privind egalitatea de gen.

În prezent, există la nivelul UE un corpus semnificativ de legislație împotriva discriminării.

Legiferarea nediscriminării la nivel UE

Directive esentiale

Directiva este un act legislativ care stabilește un obiectiv pe care trebuie să îl atingă toate statele membre.

Fiecare stat membru are datoria să-și elaboreze propriile legi pentru realizarea acestor obiective

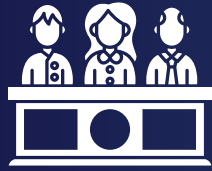
Exemplu: Directiva UE privind produsele din plastic de unică folosință pentru reducerea impactului anumitor materiale plastice asupra mediului, care a recomandat interzicerea utilizării materialelor plastice de unică folosință de tipul farfuriilor, paielei și paharelor pentru băuturi.

Fiecare stat membru și-a legiferat acest aspect pe propriul teritoriu.

Începând cu 1975 au început să fie adoptate Directive privind tratamentul egal:

- Directiva 75/117/CEE privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la aplicarea principiului **egalității de remunerare între lucrătorii de sex masculin și cei de sex feminin**
- Directiva 76/207/CEE privind punerea în aplicare a principiului **egalității de tratament între bărbați și femei în ce privește accesul la încadrarea în muncă, la formarea și promovarea profesională, precum și condițiile de muncă**
- Directiva 86/378/EC privind punerea în aplicare a principiului **egalității de tratament între bărbați și femei în cadrul regimurilor profesionale de securitate socială**

Legiferarea nediscriminării la nivel UE

Directive esentiale

Directive (continuare) pana in anul 2000:

- Directiva 92/85/CEE pentru promovarea imbunatatirii securitatii si a sanatatii la locul de munca in cazul lucratoarelor gravide, care au nascut de curand sau care alapteaza
- Directiva 97/80/EC privind sarcina probei in cazurile de discriminare pe motive de sex

Punctul de cotitura in obiectivele UE privind nediscriminarea, cand s-a largit sfera de reglementare dincolo de domeniul ocuparii fortei de munca si s-au luat in considerare si alte criterii pe langa cel al sexului in cazurile de discriminare, **l-a constituit anul 2000.**

In anul 2000 au fost adoptate 2 Directive importante:

01

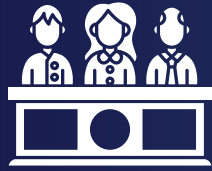
Directiva 2000/43/CE care a introdus **interzicerea nediscriminării pe motive de rasa sau origine etnica** in contextul ocuparii fortei de munca si in ce priveste accesul la sistemul de protectie sociala si la securitate sociala, precum si la bunuri si servicii

02

Directiva 2000/78/CE care a interzis discriminarea pe motive de **orientare sexuala, religie sau convingeri, varsta si handicap** in domeniul ocuparii fortei de munca

Art.10 din Tratatul privind functionarea UE prevede ca UE trebuie sa combata orice discriminare pe motive de sex, rasa sau origine etnica, religie sau convingeri, handicap, varsta sau orientare sexuala atunci cand defineste si pune in aplicare politicile si activitatile proprii.

Legiferarea nediscriminării la nivel UE

Directive esentiale

Adoptarea in anul 2000 a celor 2 directive:

- Directiva 2000/43/CE
- Directiva 2000/78/CE

a reprezentat o extindere semnificativa a domeniului de aplicare a legislatiei UE in materie de nediscriminare.

Tot in 2000 a fost proclamata si Carta Drepturilor Fundamentale a UE.

Pe parcursul anilor au fost adoptate si alte directive cu impact asupra interzicerii nediscriminării si a extinderii egalității de tratament:

2004

Directiva 2004/113/CE de aplicare a principiului **egalității de tratament între barbati si femei privind accesul la bunuri si servicii** - ca extindere a sferei egalității de gen

2006

Directiva 2006/54/CE de extindere a egalității de gen, garantand **egalitatea de tratament între femei si barbati in domeniul securității sociale, al încadrării in munca, al formării profesionale si promovării condițiilor de munca**

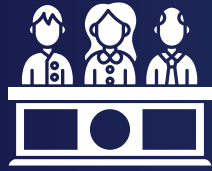
2010

Directiva 2010/18/UE privind concediul parental

2010

Directiva 2010/41/UE privind principiul **egalității de tratament între barbati si femeile care desfasoara o activitate independenta**

Legiferarea nediscriminării la nivel UE

Domenii de protecție

Există distincție semnificativă între dreptul UE și CEaDO, în sensul că CEaDO prevede protecție împotriva discriminării în legătură cu aspecte pe care dreptul UE privind nediscriminarea nu le reglementează.

CEaDO garantează egalitatea în legătură cu exercitarea drepturilor materiale garantate de CEaDO, iar din 2005 s-a extins domeniul de aplicare al interdicției de discriminare la orice drept garantat la nivel național al țărilor care au aderat la CEaDO.

În schimb, protecția acordată de dreptul UE este mai limitată ca arie de cuprindere.

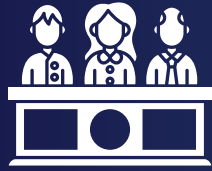
CEaDO garantează protecție tuturor celor care aparțin jurisdicției unui stat membru, indiferent dacă sunt cetățeni sau nu ai statului respectiv sau al vreunui alt stat membru.

Garantia oferită de dreptul UE se limitează însă doar la cetățenii statelor membre.

În 2005 a intrat în vigoare Protocolul 12 la CEaDO, care a extins domeniul de aplicare al interdicției de discriminare la orice drept garantat la nivel național. La Protocol au aderat numai 17 din cei 47 membri ai Consiliului European, dintre care doar 6 sunt state membre ale UE.

De aceea, între statele membre UE există niveluri diferite ale obligațiilor privind nediscriminarea.

Legiferarea nediscriminării la nivel UE

Domenii de protecție

În baza directivelor privind nediscriminarea, domeniul de aplicare al interdicției de discriminare se extinde pentru a cuprinde trei domenii:

01

Incadrarea în muncă

Protecția împotriva discriminării în domeniul încadrării în muncă cuprinde toate criteriile protejate prevăzute de directivele privind nediscriminarea.

02

Sistemul de asistență socială

Protecția împotriva discriminării în sistemul de asistență socială și alte forme de securitate socială cuprinde doar criteriile protejate de gen (de sex), rasă și origine etnică.

03

Bunurile și serviciile

Protecția împotriva discriminării privitoare la accesul la bunuri și servicii, inclusiv locuințe, cuprinde doar criteriile protejate de gen (de sex), rasă și origine etnică.

Carta Drepturilor fundamentale ale UE

Scurt istoric

Carta Drepturilor Fundamentale a UE, proclamata in 2000, contine o lista a drepturilor omului inspirata de drepturile prevazute in constitutiile statelor membre, de Conventia Europeana a Drepturilor Omului (CEaDO) si de tratatele universale privind drepturile omului.

Initial a fost o "declaratie" fara caracter obligatoriu, dar din 2009 a devenit document obligatoriu din punct de vedere juridic.

Initial, Tratatul de constituire a Comunitatii Europene nu contineau nicio referire la drepturile omului sau la modul de protectie a acestora.

Se considera ca infiintarea unei zone destinate comertului liber in Europa nu ar avea impact semnificativ asupra drepturilor omului.

Curtea Europeana de Justitie (CEJ) a inceput in timp sa fie sesizata de diverse incalcati ale drepturilor omului cauzate de dreptul si politicile comunitare.

Toate aceste aspecte au condus la elaborarea Cartei drepturilor fundamentale a UE, promulgata in 2000.

La intrarea in vigoare a Tratatului de la Lisabona din 2009, s-a modificat statutul Cartei (care nu era obligatoriu) transformand-o intr-un document obligatoriu din punct de vedere legal.

Institutiile UE au obligatia de a respecta Carta.

Statele membre UE sunt obligate sa respecte Carta, insa numai daca aplica dreptul UE.

Carta Drepturilor fundamentale ale UE

Scurt istoric

Carta drepturilor fundamentale a UE, denumita pe scurt, Carta, a avut drept rezultat o mai mare promovare și protecție a drepturilor fundamentale ale cetățenilor în UE.

Persoanele fizice pot adresa plângeri în legătură cu legislația UE sau cu legislația națională de punere în aplicare a dreptului UE, în cazul în care consideră că Carta drepturilor fundamentale a UE nu a fost respectată.

Instanțele naționale pot solicita CEJ să le ofere consiliere în legătură cu interpretarea corectă a dreptului UE prin intermediul procedurii întrebărilor preliminare prevăzute în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

În 2020, Comisia Europeană a prezentat o nouă strategie de consolidare a aplicării Cartei. Noua strategie confirmă un angajament reînnoit de a se asigura aplicarea dispozițiilor Cartei la potențial maxim.

Agentia pentru Drepturi Fundamentale a UE (FRA), înființată în 2007, este organismul UE ce furnizează date și analize comparative cu privire la drepturile fundamentale, pentru a susține activitatea instituțiilor UE și a statelor membre, oferind acestora consiliere.

Jurisprudența Curții de Justiție a UE în care este invocată Carta a crescut considerabil.

Carta Drepturilor fundamentale ale UE

Drepturile fundamentale

Drepturile fundamentale sunt drepturi si libertati de baza care apartin tuturor oamenilor din UE, fiind aceleasi indiferent de provenienta, de convins=geri sau de stil de viata.

Aceste drepturi asigura respectarea unor principii importante precum demnitatea, echitatea, respectul si egalitatea, stabilind standarde pentru conditiile de viata si de munca in Europa actuala.

Carta este "declaratia drepturilor" UE cu privire la drepturile omului, cele 50 articole ale sale continand drepturi si libertati de care se bucura toti locuitorii UE.

Carta a determinat adoptarea unei noi legislatii a UE; noile reglementari privind protectia datelor personale, egalitatea de gen si sanse, drepturile la un proces echitabil si la aparare sunt doar unele exemple cheie.

Cu toate acestea, protectia drepturilor fundamentale nu este de la sine inteleasa.

In ultimii 10 ani au aparut provocari noi, inclusiv in contextul crizei Covid 19, care a general restrictii in privinta unei game largi de drepturi si libertati fundamentale si a amplificat inegalitatile.

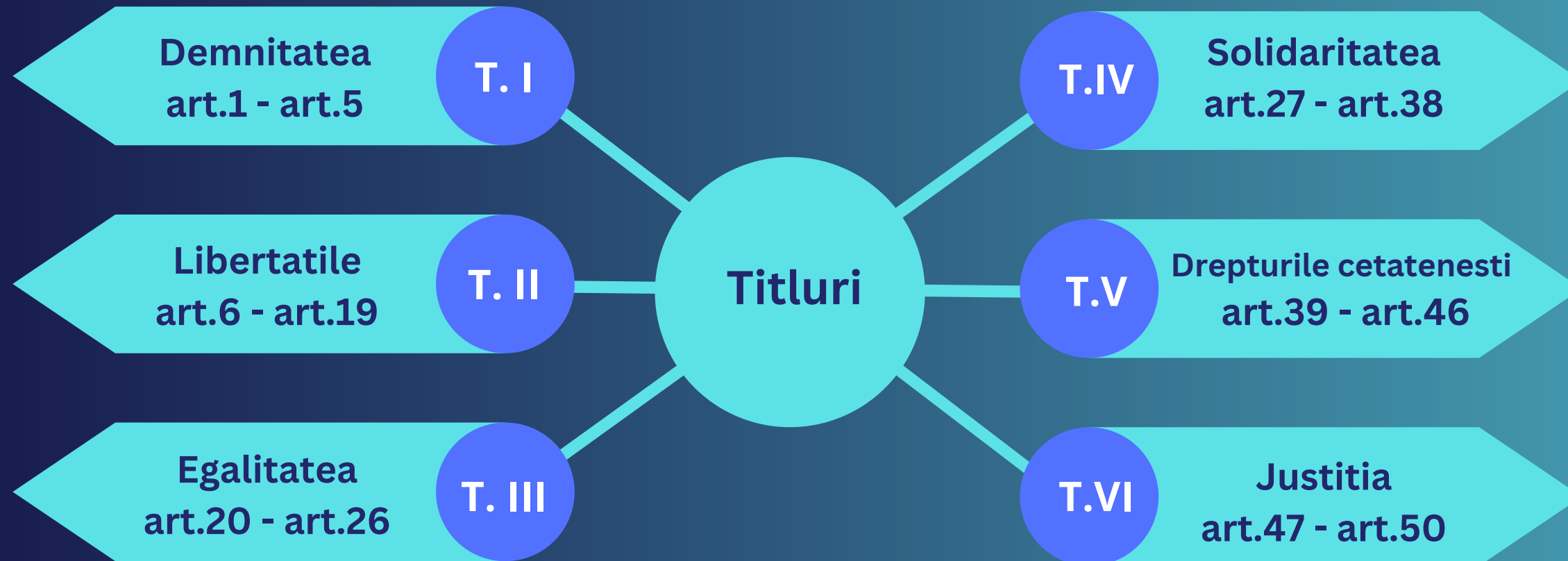

Carta Drepturilor fundamentale ale UE

Drepturile fundamentale

Carta prezinta 50 de drepturi fundamentale impartite in 6 titluri:

Carta Drepturilor fundamentale ale UE

Titlul III EGALITATEA contine prevederi referitoare la nediscriminare si egalitate de sanse:

Art.20

Egalitatea in fata legii

Art.21

Nediscriminarea

Art.22

Diversitatea culturala, religioasa si lingvistica

Art.23

Egalitatea intre femei si barbati

Art.24

Drepturile copilului

Art.25

Drepturile persoanelor cu handicap

Art.26

Integrarea persoanelor cu handicap

Legiferarea nediscriminării la nivel national

Legislatia romaneasca privind nediscriminarea este strans corelata cu normele europene, avand la baza acquis-ul comunitar, care reprezinta ansamblul legislatiei UE aplicabil statelor membre.

Romania, ca stat membru al UE din 2007, a trebuit sa armonizeze legislatia nationala cu reglementarile europene, adoptand și implementand directivele si regulamentele relevante.

Principiul egalitatii de tratament si al nediscriminării la nivel national isi are izvorul juridic in Constitutie:

- art.4 alin.(2): "*Romania este patria comuna si indivizibila a tuturor cetatenilor sai, fara deosebire de rasa, de nationalitate, de origine etnica, de limba, de religie, de sex, de opinie, de apartenenta politica, de avere sau de origine sociala*".
- art.16 alin.(1) care garanteaza egalitatea cetatenilor: "*Cetatenii sunt egali in fata legii si a autoritatilor publice, fara privilegii si fara discriminari*".

Legiferarea nediscriminării la nivel national

Aderarea României la UE a impus reforme legislative și instituționale pentru a asigura respectarea principiilor europene privind nediscriminarea.

Consiliul National pentru Combaterea Discriminării (CNCD) joacă un rol esențial în aplicarea acestor norme, având competența de a sancționa încălcările și de a promova egalitatea de șanse.

În România, nediscriminarea este reglementată prin mai multe acte legislative, fiecare având un rol important în protejarea drepturilor fundamentale ale cetățenilor.

În România, sunt interzise în mod expres prin lege toate formele de discriminare și este garantată egalitatea de șanse și tratament între femei și bărbați.

Sfera de ocrotire din actele normative de drept intern, în sensul excluderii privilegiilor și discriminărilor, este largă.

Legiferarea nediscriminării la nivel national

Printre cele mai semnificative reglementari legale nationale in domeniul egalitatii de sanse si tratament si al nediscriminarii se numara:

1.

Ordonanta de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea si sanctionarea tuturor formelor de discriminare (republicata)
(cu modificarile si completarile ulterioare)

Este unul dintre cele mai importante acte normative in domeniu, definind discriminarea si mecanismele prin care aceasta poate fi sanctionata.

Dispozitiile OG nr.137/2000 se aplica tuturor persoanelor fizice sau juridice, publice sau private, precum si institutiilor publice cu atributii in ceea ce priveste:

- conditiile de incadrare in munca, criteriile si conditiile de recrutare, selectare si promovare, accesul la toate formele si nivelurile de orientare, formare si perfectiune profesionala;
- protectia si securitatea sociala;
- serviciile publice sau alte servicii, accesul la bunuri si facilitati;
- sistemul educational;
- asigurarea libertatii de circulatie;
- asigurarea linistii si ordinii publice;
- alte domenii ale vietii sociale.

Legiferarea nediscriminării la nivel national

Printre cele mai semnificative reglementari legale nationale in domeniul egalitatii de sanse si tratament si al nediscriminarii se numara:

2.

Legea nr.202/2002 privind egalitatea de sanse si de tratament intre femei si barbati (republicata)
(cu modificarile si completarile ulterioare)

Reglementeaza masurile pentru promovarea egalitatii de sanse si de tratament intre femei si barbati, in vederea eliminarii tuturor formelor de discriminare bazate pe criteriul de sex, in toate sferele vietii publice din Romania.

Prin Legea nr.202/2002:

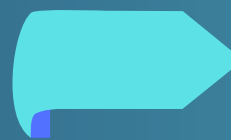
- sunt definiti termenii specifici domeniului, precum: egalitate de sanse intre femei si barbati, discriminare pe criteriul de sex, discriminare directa/indirecta/hartuirea/hartuirea sexuala, plata egala pentru munca de valoare egala, actiuni pozitive, discriminare multipla.
- sunt reglementate masurile specifice privind respectarea egalitatii de sanse si tratament intre femei si barbati pe piata muncii, participarea la decizie, la educatie, cultura și informare, eliminarea rolurilor si stereotipurilor de gen.
- sunt reglementate masurile de constatare si sanctionare a contravențiilor (amenda minima 3000 RON); contravențiile sunt stabilite de catre Inspectoria Muncii, respectiv inspectorii de munca din cadrul inspectoratelor teritoriale de munca pentru domeniul ocupării și de catre Consiliul National pentru Combaterea Discriminării pentru alte domenii.

Legiferarea nediscriminării la nivel national

In baza Legii nr.202/2002 privind egalitatea de sanse si de tratament intre femei si barbati s-a infiintat **Agentia Nationala pentru Egalitatea de Sanse intre Femei si Barbati (ANES)**

ANES functioneaza ca institutie de specialitate a administratiei publice centrale in subordinea Guvernului Romaniei si a fost infiintata conform art. 23 alin. (1) din Legea nr. 202/2002, iar prin Hotărârea Guvernului nr. 177/2016 i-au fost stabilite functiile si principalele atributii.

Misiunea ANES este aceea de a promova principiul egalitatii de sanse si de tratament intre femei si barbati, in vederea eliminarii tuturor formelor de discriminare bazate pe criteriul de sex si de a preveni si combate violenta domestica, prin implementarea unor masuri, politici si programe adaptate nevoilor victimelor.

ANES asigura coordonarea implementarii a 2 documente programatice:

- Conventia ONU privind eliminarea tuturor formelor de discriminare impotriva femeilor (CEDAW),
- Conventia Consiliului Europei privind prevenirea si combaterea violentei impotriva femeilor si a violentei domestice (Conventia de la Istanbul).

Activitatea ANES este guvernata de prevederile a 2 acte normative:

- Legea nr. 202/2002 privind egalitatea de șanse si de tratament intre femei si barbati,
- Legea nr. 217/2003 privind prevenirea si combaterea violenței domestice

Legiferarea nediscriminării la nivel national

Printre cele mai semnificative reglementari legale nationale in domeniul egalitatii de sanse si tratament si al nediscriminarii se numara:

3.

Codul Muncii - Legea nr.53/2003 (republicata)
(cu modificarile si completarile ulterioare)

Codul Muncii include prevederi specifice privind nediscriminarea in raporturile de munca, interzicand orice forma de discriminare bazata pe criteriile precum sex, religie, etnie, dizabilitate etc.

Angajatorul este obligat sa nu savarseasca fapte de discriminare directa sau indirecta fata de un salariat si sa ia masurile care se impun pentru a preveni orice forma de discriminare la locul de munca.

Angajatorilor le este interzis sa dezavantajeze anumiti angajati in favoarea altora, in ceea ce priveste:

- incheierea, modificarea, suspendarea sau incetarea raporturilor de munca;
- stabilirea atributiilor de serviciu;
- cuantumul drepturilor salariale;
- promovarea profesionala;
- sanctionarea disciplinara;
- concedierea pentru motive care tin sau nu de persoana salariatului;
- evaluarea competentelor profesionale.

Legiferarea nediscriminării la nivel national

Printre cele mai semnificative reglementari legale nationale in domeniul egalitatii de sanse si tratament si al nediscriminării se numara:

4.

Legea nr.448/2006 privind protectia si promovarea drepturilor persoanelor cu handicap (republicata)
(cu modificarile si completarile ulterioare)

Legea nr.448/2006 stabileste masuri pentru integrarea si protejarea persoanelor cu dizabilitati impotriva oricarei forme de discriminare.

Principalele masuri si conditii nediscriminatorii prevazute de lege:

- **accesibilitatea** - institutiile publice si private trebuie sa asigure accesul neingradit al pers. cu handicap la mediul fizic, informational si comunicational,
- **egalitatea de sanse** – pers. cu dizabilitati trebuie sa beneficieze de tratament egal in educatie, ocuparea fortei de munca si accesul la servicii publice,
- **protectia impotriva discriminării** – se interzice orice forma de discriminare bazata pe dizabilitate,
- **dreptul la munca** – angajatorii trebuie sa adopte masuri pentru integrarea pers. cu handicap, inclusiv adaptarea locului de munca și oferirea de conditii echitabile de angajare
- **servicii sociale si medicale** – pers.cu dizabilitati au dreptul nediscriminatoriu la aceste servicii
- **educatie incluziva** – este garantat accesul egal la educatie, inclusiv prin adaptarea materialelor didactice si a infrastructurii,
- **mobilitate si transport** – se impune adaptarea mijloacelor de transport public pentru a permite accesul persoanelor cu dizabilitati precum și facilitati pentru transportul acestora

Legiferarea nediscriminării la nivel national

In baza Legii nr.448/2006 privind protectia si promovarea drepturilor persoanelor cu handicap s-a infiintat **Agentia Nationala pentru Protectia Drepturilor Persoanelor cu Dizabilitati (ANPDPD)**

ANPDPD este autoritatea centrala romana in subordinea Ministerului Muncii, Familiei, Tineretului și Solidaritatii Sociale, cu rol in coordonarea activitatilor de protectie si promovare a drepturilor persoanelor cu dizabilitati.

ANPDPD isi propune consolidarea unei societati incluzive in care persoanele cu dizabilitati sa poata sa isi atinga potentialul optim de dezvoltare, fara discriminare.

ANPDPD este desemnata sa duca la indeplinire obligatiile prevazute in **Conventia privind drepturile persoanelor cu dizabilitati** adoptata de Adunarea Generala a ONU la 13 decembrie 2006, deschisa spre semnare la 30 martie 2007 si semnata de Romania la 26 septembrie 2007, ratificata prin Legea nr. 221/2010.

ANPDPD duce la indeplinire obligatiile asumate de statul roman in materia protectiei si promovarii drepturilor persoanelor cu dizabilitati prin conventiile si tratatele internationale la care Romania este parte.

Activitatea ANES este guvernata de prevederile:

- Legii nr. 448/2006 privind protectia si promovarea derpturilor persoanelor cu handicap
- HG nr. 234/2022 privind atributiile, organizarea si functionarea ANPDPD

Legiferarea nediscriminării la nivel national

Alte reglementari legale importante privitoare la egalitatea de sanse si tratament si nediscriminare pe diferite paliere sociale si economice sunt reprezentate de:

OUG nr.61/2008 privind implementarea principiului egalitatii de tratament intre femei si barbati in ceea ce priveste accesul la bunuri si servicii si furnizarea de bunuri si servicii

Legea nr.210/1999 a concediului paternal - reglementeaza acordarea concediului paternal, in scopul de a asigura implicarea nediscriminatorie a tatalui la ingrijirea nou-nascutului

OUG nr.67/2007 privind aplicarea principiului egalitatii de tratament intre barbati si femei in cadrul schemelor profesionale de securitate sociala

HG nr. 970/2023 pentru aprobarea Metodologiei privind prevenirea și combaterea hărțuirii pe criteriul de sex, precum și a hărțuirii morale la locul de munca (in baza OG nr.137/2000 privind prevenirea si sanctionarea discriminarii)

Concluzie:

Egalitatea de sanse si combaterea discriminarii – un imperativ social si legal

Combaterea prejudecatilor, promovarea diversitatii si consolidarea mecanismelor de protectie sunt pasi esentiali spre o societate mai echitabila.

Educatia si constientizarea joaca un rol crucial, transformand nediscriminarea dintr-o obligatie juridica intr-o practica fireasca si universal acceptata.

Romania, in conformitate cu legislatia nationala si europeana, a dezvoltat un cadru juridic real care interzice orice forma de discriminare si promoveaza incluziunea sociala. De la protectia in domeniul muncii si educatiei, la accesul egal la servicii publice, fiecare persoana trebuie sa beneficieze de sanse egale pentru dezvoltare si afirmare. Legea nu doar sanctioneaza practicile discriminatorii, ci si impune masuri de preventie si interventie.

Egalitatea de sanse si nediscriminarea nu sunt doar principii juridice, ci elemente fundamentale ale unei societati echitabile si incluzive. Intr-o lume in continua schimbare, unde diversitatea defineste societatea actuala, protejarea drepturilor fiecarui individ este esentiala pentru progresul social si economic.

In final, garantarea egalitatii de sanse nu este doar o datorie legala, ci si un angajament colectiv pentru o lume mai justa si mai incluziva. Numai prin eforturi comune, prin schimbarea mentalitatilor si prin aplicarea legislatiei putem construi o societate unde fiecare persoana, indiferent de diferentele individuale, se simte apreciata, protejata si integrata.